

Novi sod, v katerega se vino pretaka, se poprej nekoliko zažveplji, drugače se zavrevanje zakasnuje in nastane v raznih razmerah neprijeten žvepljen okus.

Slednjič naj se tudi še omeni, da morajo pučeli, ki ne tečejo na pipo, na pilki vedno biti polni, sicer se nareja bersa in vino okisnéva. Sodom, kateri so na pipi, naj se vbije pilka, ki je prevrtana in v notranjosti s pavolo napehana. Zrak mora pri vdiranju v sod skozi pavolo in se tako vseh glivičnih kali očisti, ki bi mogle v sodu plesnobo ali berso narejati.

Kokošji gnoj.

Kokošji gnoj ima za vrtnarstvo veliko vrednosti, seveda na njivo ga ne kaže izvažati, ker ga je v obče premalo. Sicer pa so učinki tega gnoja izvrstni. Svetujejo malca ali gipsa ali pa samo prsti v kokošnjakih od časa do časa potrošati, ker je tako gnoj že koj v početku s prstijo in malcem pomešana in tako toliko večjo moč dobiva. Jedna kokoš nareja v letu dni za 10 kilogramov gnoja.

Sejmovi. Dne 6. febr. v Gornjem gradu; dne 8. v Slov. Gradcu, dne 11. v Radgoni; dne 12. v Gomilicah in dne 14. v Račjah, v Sevnici, na Ponikvi, v Brežicah in v Žalcu.

Dopisi.

Od Device Marije v puščavi. (Iz našega bralnega društva.) Dne 24. jan. t. l. je tukajšnje kmečko bralno društvo priredilo drugo veselico v letošnjem predpustu. Tudi tokrat se je bilo zbralo mnogo ljudi od blizo in daleč. Pevci, ki so nas tudi od drugod počastiti blagovolili, razveseljevali so nas celi večer s svojim lepim petjem. Vmes se je pa deklamovalo in govorilo. V precej obširnem govoru je gosp. Fr. Prapotnik, nadučitelj iz Puščave, v tej stroki znani veščak, povdarjal najpopred ne izmerno korist sadjarstva, potem pa je praktično razkazoval, kako se morajo sadna drevesa saditi, ako hočemo, da bodo krepko rasla in obilno rodila. Na splošno željo se je za tem šaloigra „Županova Micika“ še enkrat priredila. Kakor prvokrat, tako so tudi sedaj igralci svoje vloge prav dobro izpeljali. Marija Korman (Štefanova) in Alojzija Ladinek (Lakožičeva) vedli ste se tako živo in spretno, da ji je bilo pravo veselje gledati. Dvospev, kojega ste peli Marija Gati in J. Forneci, je vsem dopadel. J. Oswald (Betušekov) se je obnašal prav tako, kakor se to spodobi vrlemu in čvrstemu kmečkemu fantu, ki pošteno in veselo živi ter s prelepim petjem sebe in druge razveseljuje. Jako lepo se je našim igralcem podal tudi lep in pravilen jezik, katerega so vsi brez izjeme se posluževali. Konečno se je pri bengalični raz-

svitljavi odra napravil ples „kolo“, na kar se je pričela tombola s primernimi dobitki, na to pa prosta zabava. Vsi, ki so se veselice udeležili, bili so tako dobre volje, da je moralo to vsakega veseliti. Želimo samo, da društvo z združenimi močmi tudi nadalje tako napreduje, kakor je začelo in potem tudi ne bode uspeh njegovega delovanja izostal.

Iz Spodnje Savinjske doline. (Kdo je uzrok surovosti naših mladenčev?) „Deutsche Wacht“ govori celo v uvodnem članku o surovosti naših slovenskih mladenčev. Da nekdaj ni toliko tepeža in poboja med našo mladino bilo, in da veselje do boja od dne do dne večje narašča, to je vsem znana, dovolj žalostna resnica; a da bi bili tega dušni pastirji krivi, kakor omenjeni list trdi, to ni resnica; ampak nam se zdi, da je ta trditev zopet en umazani plajšč več, s katerim naši nasprotniki tako radi vse slovenske rodoljube sploh in duhovne še posebej tako radi grdijo. Mi poznamo dobro naše kmečko ljudstvo, kako tudi ne, saj živimo srednjega, saj občujemo z njim? Nam pač ni znano, da bi slovenski listi, kakor oni članek na dalje pravi, slovensko ljudstvo surovili, nam tudi ni znano, da bi mešniki našo mladino na kriva pota napeljevali; pač pa nam je dobro znano, da naši in sploh sv. veri nasprotniki, pri vsaki priložnosti, javno in tajno v krčmi in na trgu, v svojih listih in knjigah zaničevanje in neubogljivost proti rodoljubom in mešnikom na vsa usta prednašajo; jih sleparje, mračnjake, tercijale, itd. imenujejo; pri njih ni ne več Boga ne hudiča; ni nebes ne pekla, pri njih je vsakteri slepec, kdor ni „liberalen“. Vsakteri človek se more in se da le na dva načina brzdati. Skozi sv. vero in njene nauke, in skozi postavo. Ako se pravoveren človek že postave ne boji, boji se Boga in večne kazni. Ali kako se bode človek večne kazni bal, ako se mu od gospodov v mestu in v tovarnah, po slabih časnikih in knjigah tako zatrjuje, da je ni? Kako bode mlad, lahkoveren človek, ki je vselej bolje k hudemu ko pa k dobremu nagujen, veroval dušnim pastirjem, ko se pa njemu v mestu reče in trdi, da lažejo in ljudi z večno kaznijo le strašijo? Kako bode ubogal kmečki mladeneč svojega dušnega pastirja, ker pa v bližnjem mestu ali pa trgu vsi „nobel gospodje“ grdo čez nje govorijo in jih opravljajo? Da pa zamore kdo koga lepo učiti, k lepemu življenju napeljevati, je prvo potrebno, da ga on v svoji oblasti ima; ker inace ga ne bode, ga neče ubogati. Mi vemo za vse drugo sredstvo, s katerim se izreja ljudstvo mirno in ubogljivo, ponižno in zvesto; in to so ljudske šole, ljudske šole na podlagi krščanske omike. Ne rodoljubi slovenski, ne slovenski časopisi, ne mešniki; ampak zgolj le liberalci so uzrok surovosti ljudstva. Oni so sejali in še sejejo

skozi svoje knjižure in umazane časopise nevero med ljudstvo; oni delajo nemir in sovražstvo med narodi, ker nečejo priznati svetih narodnih pravic; oni so vpeljali civilne zakone in zakone nemanicev, iz katerih se brezverski, nič vredni otroci vzredé, ki potem kot rudokopi, fabričani, obrtni pomagači, potepuhi motijo in zapeljavajo ostalo ljudstvo sploh, in mladi svet že posebej. Kedar bodejo vse šole, kjer se izreja mladina, in ljudske šole še posebej na podlagi prave prostosti, prave omike, kedar bodejo imeli dušni pastirji več upljiva na otroško izrejo, tedaj jim bode mogoče tudi ljudstvo tako odgojevati, da bodo oni zvesti udi sv. katoliške cerkve, mili sini svoje domovine, vrli državljani, miroljubni sosedje, da bodejo z eno besedo vrli kristjani. Savinjski.

Iz Marinščaka pri Mali nedelji. (Občinske volitve. — Letina. — Slabe ceste.) Prvo volitvo smo imeli dne 31. dec. b. l. popoldan; takrat smo izvolili odbor. Potem, ko nam je izvedeni g. Božič postavlo razložil, kdo da sme ali ne sme voliti, smo vsi v redu volili. Izid te volitve je bil potem dva tedna na ogled, ko bi kdo imel kako pritožbo do nje, pa bilo je vse v redu, tedaj pa smo imeli drugo volitvo, volitev župana dne 14. januarja, izvolili smo, kakor mislimo, dobrega in zvestega narodnjaka Martina Zmazeka. On nam je že devet let županoval slovenski. Zastran letine smo zadovoljni, imeli smo vsega, kolikor potrebujemo za domačo rabo, prodati pa ravno zrnja ni in tudi nima cene. Vino je bilo bolje kakor prejšnja leta, in tudi izvrstna kapljica; tudi kupci oglašajo se za-nj in plačujejo štrtinjak po 80 do 90 gld. Sadja je bilo malo, jabelk celo nič, le gruške so tu in tam imele nekaj, sliv pa je bilo povsod zadosti. Klaje za živino bo skoro vsakemu premalo, ker je suša pouzročila, da ni otava zrastle. Ako bi se pa kdo rad po slabih cestah vozil, naj k nam pride tu jih gotovo najde, zogniti se ne more, moral bo vole za roge iz blata vleči, in tudi voz se mu prav lepo namaže. Imamo pa upanje, da bo za naprej bolje, skrb župana je to.

Iz Venčeslja pri Slov. Bistrici. (Zahvala.) Velerodni gospod dr. Jož. Vošnjak, deželni poslanec v Ljubljani, nam uže 4. leto naročuje prijetni „Vrtec“, katerega naša mladina s posebnim veseljem čita in se podučuje. Tudi je v zadnjih dveh letih našo šolsko knjižico blagodušno obdaroval z mnogimi prelepimi knjigami, ter isto tako zdatno pomnožil, da se sedaj lahko uže vsem šolarjem, ki dovolj gladko čitati umejo, pa tudi odraslim knjige na dom izposojujejo in se tako mnogo lepega in koristnega iz njih naučijo: vrh tega je imenovani gospod kot ustanovitelj društva „Narodna šola“ v Ljubljani po svoji moči in upljivu posredoval, da je po njem naša šola dobila za precej

veliki znesek šolsk. blaga ubogim šolarjem v dar. Za vse te preblage darove se podpisani plemenitemu prijatelju in dobrotniku naše šole najpristrénejše zahvaljuje ter le želi, naj bi ga Bog ohranil še prav veliko, veliko let, krepkega in veselega na duhu in telesu v blagor nježne naše mladine! Iyan Povh.

Od sv. Ane v Slov. goricah. (Nesreča.) Kaj stori pijanost in druge strasti, naj služi v izgled in svarilo ta-le nesreča. Zgoraj v Tražah fare sv. Ane si naprosi občespoštovana udovala in velikoposestnica Ana Perko delavcev, da ji spravijo kupljeni hrast za stiskalnico domu. Preden pa gre do njega, da jim piti, naj bi tem lože kaj z močjo storili. A Leopold Srčič, ko se pri jedni strani napije, gre takoj na drugo stran, da tamkaj zopet pije; tako se ga je precej navlekel ter se popolnoma vpijanil. Hrast je naložen in že jamejo peljati, ljudje pa z močnimi in dolgimi drogovi držijo, v tem se sani steró in vsi spustijo droge, razun omenjenega, kateri se je hudo grozil in se delal močnega. Hrast se prekucne in Srčiča blizo 6 metr. na kvišku vrže. On pade tako nesrečno in se zadene ob hrast, bil je čez dva dni mrtev ter moral oddati dušo svojo ostremu sodniku. Bil ni veliko prida človek še sedaj, ko je bil oženjen, žena je imela pri njem živ pekel. Kakšen je pa bil samec, si lahko vsak misli. S tem ga mi seveda ne sodimo, ampak rečemo: Bog se usmili duše njegove! Dragi slovenski rojaki, varujte se „šnopsa“ in v občé velikega pitja, ker to pelje v pogubo.

Iz Žalca, 1. februvarija. (Smrt rodoljubne žene.) Danes smo izročili materi zemlji truplo velespoštovane in občeznane gospe Marije Janičeve, poprej omožene Kopač, ki je dne 30. m. m. po kratki bolezni mirno v Bogu zaspala. Bila je sestra umrlega rodoljuba kanonika Antona Žuže in mati znanega rodoljuba dr. Josipa Kopača v Zagrebu. Kakor njen brat, ljubila je tudi ona čez vse slovenski narod ter bila naročnica dosta slovenskih listov. Tako na „Slov. Gosp.“ vsa leta, kar izhaja. Veselila se je vsacega napredka v narodnem oziru — žalovala je, kedar je slišala, da se narodu slovenskemu krivica godi. Narodno petje je ranjka jako ljubila. Do solz jo je ganilo petje Ljubljanskih čitalniških pevcev, ko so jej nazaj gredoč od blagoslovljenja Sokolske zastave v Mozirji napravili podoknico. Za njo žaluje pa tudi veliko število ubogih ljudi, katerih je bila vedno velika dobrotnica. Gotovo jo bode vsak Žalčan, kakor tudi cela Savinjska dolina ohranila v najboljšem spominu, kajti bila je zares dika in ponos našega trga in mati Slovencev vse Savinjske doline. Poslednjič naj bode še želja izrečena, da bi vse naše ženstvo ranjko v vsakem oziru posnemalo, zlasti pa gledé iskrenega rodoljubja. Naj v miru počiva!